

ROMANIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr. 1186/2015

Dosar nr. .X.

Ședința publică de la 16 martie 2015

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- magistrat asistent

S-a luat în examinare cererea de revizuire formulată de .X. împotriva Deciziei nr. .X. din 30 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă revizuenta .X., reprezentată prin avocat .X., cu delegație la dosar, lipsind intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că s-a depus dovada achitării taxei de timbru și a timbrului judiciar; se mai învederează că intimata a depus întâmpinare.

Revizuenta, prin avocat, depune la dosar practică judiciară.

Înalta Curte, constatând că nu mai sunt chestiuni prealabile de discutat, acordă cuvântul părții prezente în raport cu recursul formulat.

Revizuenta prin apărător, solicită admiterea cererii de revizuire și fixarea unui termen de judecată pentru judecarea recursului, în conformitate cu prevederile art. 21 alin.(2) din Legea 554/2004.

Arată că, în esență, completul investit cu soluționarea recursului a greșit în legătură cu acele considerente pe care și-a întemeiat soluția de casare cu trimitere, apreciind că revizuenta, față de volumul tranzacțiilor realizate, s-ar încadra în categoria persoanelor impozabile din perspectiva taxei pe valoare adăugată.

Totodată învederează faptul că sunt încălcate normele dreptului comunitar, precizând că art.9 din Directiva 2006/112/CE pronunțată în cauzele conexe C-180/10 și C-181/10, unde CJUE intervine decisiv și oferă o interpretare rațională cu privire la tranzacțiile imobiliare, făcând o analiză

într-un litigiu de altă natură, însă de care instanța ar trebui să țină cont și potrivit cu care numărul și mărimea vânzărilor realizate nu constituie în sine un criteriu suficient pentru calificarea unei activități.

Solicită a se constata admisibilitatea cererii de revizuire și reanalizarea recursului raportat la practica judiciară depusă la dosar.

Înalta Curte, în temeiul art. 150 din Codul de procedură civilă, reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE,

Asupra cererii de revizuire de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cererea de chemare în judecată

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X.-Secția a VIII- a contencios administrativ și fiscal, reclamanta .X., în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, a solicitat anularea Deciziei nr.112 din 09 aprilie 2010 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală, a Deciziei de impunere nr. .X. din 02 octombrie 2009 și a Raportului de inspecție fiscală nr. .X. din 01 octombrie 2009 emise de Direcția Generală de Coordonare Inspecție Fiscală și, pe cale de consecință, constatarea ca nedatorat a debitului în sumă totală de .X. lei (respectiv TVA în sumă de .X. lei și majorări de întârziere de .X. lei) stabilit prin decizia de impunere contestată.

2. Hotărârea primei instanțe

Prin Sentința civilă nr..X. din 14 februarie 2011, Curtea de Apel .X. - Secția a VIII - a contencios administrativ și fiscal, a respins, ca neîntemeiată, acțiunea formulată de reclamanta .X., în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor.

3. Hotărârea instanței de recurs

Prin Decizia nr. .X. din 30 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal s-a admis recursul declarat de .X. împotriva Sentinței nr. .X. din 14 februarie 2011 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal; a fost casată sentința recurată și trimisă cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

4. Calea de atac a revizuirii

Recurenta-reclamantă a formulat la data de 17 octombrie 2014 cerere de revizuire împotriva Deciziei nr. .X. din 30 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, întemeiată în drept pe dispozițiile art.21 alin.(2) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

S-a arătat că în mod greșit a respins Înalta Curte de Casație și Justiție critica adusă de revizuenta sentinței pronunțate de judecătorul fondului referitor la natura activităților desfășurate, însușindu-și în mod nelegal și netemeinic susținerile instanței de fond potrivit cărora: „din modul de derulare a operațiunilor juridice, natura acestora, precum și din volumul impresionant de tranzacții rezultă că sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 126 alin (1) și 127 alin (1) și (2) din Codul Fiscal, respectiv că acestea ar fi fost efectuate în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate și deci generatoare de T.V.A.

S-a susținut că Decizia a fost pronunțată cu încălcarea principiului priorității dreptului comunitar asupra dreptului național, în condițiile în care prin Hotărârea pronunțată în Cauzele conexe C-180/10 și C-181/10 s-a reținut că „pentru calificarea activității ca fiind de natură economică, numărul și mărimea vânzărilor realizate nu constituie în sine un criteriu suficient pentru calificarea activității în sensul arătat” (paragraful 37 din hotărârea C.J.U.E.).

A arătat revizuenta că Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului nu a avut deloc în vedere dezlegările C.J.U.E. cu privire la criteriile în raport de care o persoana poate fi considerată impozabilă din scopuri de T.V.A. și nici criteriile în raport de care o activitate poate fi considerată activitate economică, ci s-a limitat a aprecia că este „este de domeniul evidenței că operațiunile juridice derulate în perioada 2007 -2008, justifică prin numărul lor (134) concluzia că au fost făcute „în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate”, fiind pe drept cuvânt considerate de organele fiscale, drept fapte generatoare de T.V.A.”.

A solicitat admiterea cererii de revizuire a Deciziei nr. .X./30.05.2014 pronunțată de către înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, anularea deciziei atacate și pe cale de consecință, fixarea unui termen pentru judecarea recursului.

II. Aprecierile Înaltei Curți în privința admisibilității cererii de revizuire

Potrivit art.21 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004:

„(1) Împotriva soluțiilor definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de contencios administrativ se pot exercita căile de atac prevăzute de Codul de procedură civilă.

(2) *Constituie motiv de revizuire, care se adăuga la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive și irevocabile prin încălcarea principiului priorității dreptului comunitar, reglementat de art.148 alin. (2), coroborat cu art.20 alin.(2) din Constituția României, republicată. Cererea de revizuire se introduce în termen de 15 zile de la comunicare, care se face, prin derogare de la regula consacrată de art.17 alin.(3), la cererea temeinic motivată a părții interesate, în termen de 15 zile de la pronunțare. Cererea de revizuire se soluționează de urgență și precădere, într-un termen maxim de 60 de zile de la înregistrare”.*

Alin.(1) al art.21 din Legea nr.554/2004 a fost abrogat prin Legea nr.76/2012, art.54 pct.5.

În privința dispozițiilor art.21 alin.(2) teza I din Legea nr.554/2004, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr.1039/2012, că sunt neconstituționale, în măsura în care se interpretează în sensul că nu pot face obiectul revizuirii hotărârile definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de recurs, cu încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, atunci când nu evocă fondul cauzei.

În considerarea caracterului general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, se constată că revizuirea întemeiată pe art.21 alin.(2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 poate fi exercitată și împotriva hotărârilor care nu evocă fondul.

Instituirea căii de atac a revizuirii în art.21 alin.2 din Legea nr.554/ 2004 constituie o modalitate prin care legiuitorul, în materia contenciosului administrativ, a prevăzut un mijloc procedural prin care să se poată verifica modul în care instanțele naționale respectă principiul priorității dreptului comunitar și deci, protejarea intereselor persoanelor care ar putea fi lezate prin încălcări ale dreptului comunitar.

Prin urmare, revizuirea prevăzută de art. 21 alin2 din Legea nr. 554/2004 ar putea fi admisă numai dacă s-ar constata încălcări ale normelor de drept comunitar de către instanța de recurs.

Or, în cauză, această condiție nu este îndeplinită.

Astfel, cum s-a arătat la punctul I.4 din prezenta hotărâre, revizuenta apreciază că, reținând împrejurarea că în cauză s-a efectuat un număr important de tranzacții, Înalta Curte de Casație și Justiție a încălcat dezlegarea dată de C.J.U.E. în Cauzele conexe C-180/10 și C-181/10 prin care s-a stabilit că „numărul și mărimea vânzărilor realizate nu constituie în sine un criteriu suficient pentru calificarea activității”.

Din cuprinsul considerentelor deciziei atacate rezultă însă că instanța de recurs a interpretat și aplicat prevederile pertinente din legea națională în corelație cu principiile degajate din jurisprudența CEDO.

Motivul de revizuire prevăzut în art. 21 alin.(2) din Legea nr.554/2004, poate fi analizat doar în contextul reglementării generale a căii de atac de retractare, extraordinare, a revizuirii, pentru că dreptul comunitar nu impune unei jurisdicții naționale să reia în discuție fondul litigiului și să înlăture aplicarea normelor interne care conferă autoritate de lucru judecat unei hotărâri.

Or, în speță, motivele invocate de către revizuentă nu vizează o încălcare a normelor comunitare, ci aprecieri concrete ale instanței de recurs cu privire la volumul tranzacțiilor, făcându-se trimitere la hotărârea CJUE, prin care s-a arătat că numărul și mărimea vânzărilor nu reprezintă singure un criteriu pentru calificarea activității, omițându-se a se menționa că instanța de recurs a reținut și „caracterul de continuitate” al veniturilor obținute.

De altfel, prin hotărârea atacată nu s-a dat o dezlegare fondului cauzei, dispunându-se trimiterea acesteia către instanța de fond spre rejudecare.

În altă ordine de idei, amintește Înalta Curte propria jurisprudență, (cu titlu de exemplu, Deciziile nr.X din data de 7 mai 2009, nr.X din data de 21 iunie 2011 și nr.X din 11 aprilie 2013), prin care s-a statuat că cererea de revizuire formulată în temeiul art.21 alin.(2) din Legea nr.554/2004 – ca mijloc procedural de verificare a modului în care instanța națională respectă principiul priorității dreptului comunitar – este admisibilă numai dacă prioritatea dreptului comunitar a fost invocată în fond sau în recurs, iar instanța nu a luat în considerare acest aspect și a soluționat litigiul numai prin raportare la legislația internă, ipoteză care nu se regăsește în prezenta cauză.

În concluzie, apreciind că, prin criticile formulate, revizuenta tinde în realitate să obțină o rejudecare a cauzei, Înalta Curte are în vedere la pronunțarea prezentei decizii, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a reținut, cu referire la cererea de revizuire, că „în conformitate cu jurisprudența sa constantă, dreptul la un proces echitabil garantat de art.6 §1 trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care consacră, printre altele, preeminența dreptului ca parte a moștenirii comune a părților contractante.

Unul dintre aspectele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității juridice, care impune, inter alia, ca, atunci când instanțele au pronunțat o soluție definitivă, soluția lor să nu poată fi repusă

în discuție (Brumărescu, citată mai sus, § 61). Securitatea juridică implică respectul pentru principiul res judicata, care constituie principiul caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești. Acest principiu subliniază că nicio parte nu poate solicita revizuirea unei hotărâri definitive și obligatorii doar pentru a obține o nouă rejudecare a cauzei. Puterea de revizuire a instanțelor superioare ar trebui utilizată pentru a corecta erorile judiciare, și nu pentru a se ajunge la o nouă examinare a cauzei. Revizuirea nu ar trebui tratată ca un apel deghizat [...]. O îndepărtare de la acest principiu este justificată doar când devine necesară ca urmare a unor circumstanțe având un caracter substanțial și obligatoriu (Cauza Mitrea împotriva României, Hotărârea din 29 iulie 2008, definitivă la 1 decembrie 2008, §23-24, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.855 din 21 decembrie 2010)“.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge cererea de revizuire formulată de .X. împotriva Deciziei nr. .X. din 30 mai 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, ca nefondată. Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 16 martie 2015.

XXXXXX